

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 304/06-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., T., prechodne bytom K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. R. L., R. S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. mája 2006 doručené podanie M. D., T., prechodne bytom K., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. L., R. S., ktoré bolo označené ako „Sťažnosť“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva byť vo väzbe iba na čas ustanovený zákonom tým, že ho Ústav na výkon väzby B. (ďalej len „ústav na výkon väzby“) neprepustil z väzby po uplynutí dvojročnej lehoty podľa § 72 ods. 2

Trestného poriadku, pretože uznesenie o predĺžení väzby bolo ústavu na výkon väzby doručené až deň po uplynutí dvojročnej lehoty.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície v Rimavskej Sobote ČVS: OÚJP-530/10-RS-2003 z 9. marca 2004 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a za trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 196 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením z 2. apríla 2004 mu bolo podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku rozšírené trestné stíhanie o trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. Tp 14/04 z 2. apríla 2004 bol z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby s tým, že väzba začala 2. apríla 2004 o 9.21 h a vykonáva sa v ústave na výkon väzby. V súčasnosti je jeho vec prejednávaná na Krajskom súde v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 2 T 6/04, pričom vo veci ešte nie je ukončené dokazovanie.

Podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku v znení platnom do 31. decembra 2005 väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmela trvať dlhšie ako dva roky. Vzhľadom na uvedené ustanovenie a okolnosť, že 2. apríla 2006 mala uplynúť dvojročná lehota trvania väzby sťažovateľa, pričom v tejto lehote údajne nebolo možné skončiť jeho trestnú vec, predseda senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 71 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o predĺženie väzby. Dvojročná doba väzby mala skončiť 2. apríla 2006 o 9.21 h, z čoho podľa sťažovateľa vyplynulo, že ak k tomuto dňu nebolo ústavu na výkon väzby doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o predĺžení väzby, musí byť prepustený na slobodu. Podľa vedomostí sťažovateľa predmetné uznesenie bolo ústavu na výkon väzby doručené až 3. apríla 2006 v čase po 12.00 h.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Neprepustením M. D., trvale bytom T., prechodne bytom K., t. č. vo väzbe, z väzby... dňa 02. 04. 2006 po 9.21 hod. bola porušená jeho ľudská sloboda zaručená mu v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd prikazuje prepustiť M. D., trvale bytom T., prechodne bytom K., t. č. vo väzbe, z väzby na slobodu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta skutočnosť, že ak uznesenie najvyššieho súdu o predĺžení väzby bolo doručené ústavu na výkon väzby až nasledujúci deň po uplynutí zákonnej lehoty trvania väzby a ústav na výkon väzby ho neprepustil, došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy. Sťažovateľ neoznačuje za porušovateľa najvyšší súd, ale Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky - ústav na výkon väzby, ktorý ho neprepustil.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy: „Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.“

Podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku, prvá veta: „Väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmie trvať dlhšie ako dva roky.“

Lehoty na rozhodovanie o väzbe sú vzhľadom na význam osobnej slobody upravené striktne prísne. Ich účelom je ochrana osobnej slobody, ktorej súčasťou je predvídateľnosť doby trvania väzby.

Ústavný súd vyzval listom riaditeľa ústavu na výkon väzby, aby sa vyjadril, kedy bol ústav na výkon väzby vyrozumený najvyšším súdom o ďalšom trvaní väzby. Riaditeľ ústavu na výkon väzby listom doručeným ústavnému súdu 28. júla 2006 oznámil, že ústav na výkon väzby bol 29. marca 2006 faxom upovedomený o rozhodnutí najvyššieho súdu,

ktorým sa lehota väzby predlžuje do 31. augusta 2006. Poštou bolo uznesenie o predĺžení lehoty trvania väzby doručené ústavu na výkon väzby 3. apríla 2006.

Na žiadosť ústavného súdu z 20. septembra 2006 doručil riaditeľ ústavu na výkon väzby v ten istý deň ústavnému súdu kópiu uvedeného faxu, ktorý obsahoval výrok uznesenia o predĺžení väzby.

Z príloh k sťažnosti vyplýva (uznesenie o predĺžení väzby), že najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľa včas, a to 29. marca 2006. Uvedené rozhodnutie bolo vykonateľné dňom vyhlásenia. Od 29. marca 2006 teda existoval titul na ponechanie sťažovateľa vo väzbe až do 31. augusta 2006. Najvyšší súd vyrozumel ústav na výkon väzby o predĺžení väzby v deň prijatia uznesenia, teda pred uplynutím dvojročnej lehoty trvania väzby. Sťažovateľ bol teda vo väzbe na základe rozhodnutia súdu a na čas ustanovený zákonom, tak ako to požaduje čl. 17 ods. 5 ústavy. Ústav na výkon väzby neobmedzoval osobnú slobodu sťažovateľa bez toho, aby nemal vedomosť o súdnom titule na obmedzenie osobnej slobody väzbou.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2006